

Cél Promikái

Különkiadás

A JÁSZBERÉNYI LEHEL VEZÉR GIMNÁZIUM DIÁKCLAPJA

**2013. december
2013/2014. tanév**

**Lehel
Vezér
Gimnázium**

Élő Kronikái

Legfrissebb hírek

legérdekesebb infók,

tájékoztatás a suliról,

ittthon, külföldön,

Szerte a nagyvilágban!

HELLO, LEHEL!

Jelentkezz te is
az O:DA következő játékára!
Hidd el, megéri!

<http://Teddoda.hu>

Elérhetőség

Lehel-let

<http://lehel-let.blogspot.hu/>

<https://www.facebook.com/lehelletcsoport>

casus belli

<http://casusbelli9n.blogspot.hu/>

<https://www.facebook.com/pages/Casus-Belli-9N-LVG/1423480281205246?fref=ts>

TARTALOM

Ebben a különkiadásban a gimnáziumban tanuló két csapat, nevezetesen a Casus belli (9/N) és a Lehel-let (11 /C) munkásságáról olvashattok, akik az Online Demokrácia Activity résztvevőiként ennek a számnak a megjelentetésével egy feladatot is teljesítenek.

A Lehel-letről két kívülálló szemüvegén át

A **Lehel-let** egy pillanat alatt került be a köztudatba. Egyik napról a másikra találtuk szembe magunkat egyre sokasodó blog-, illetve Facebook-bejegyzéseikkel. A csapat tagjait – kit jobban, kit kevésbé – ismerjük is, ezért felkeltette érdeklődésünket tevékenységük, és gyorsan követőikké váltunk. Mentoruk, Anticsné Szűcs Andrea tanárnő pedig a magyartanárunk, így az ő sokoldalúsága és lelkesedése már ismerős volt számunkra.

A csapattagok annak a **11. C** osztálynak a tanulói, amely a legtöbb leheles előtt jól ismert: összetartó közösség hírében állnak, illetve az egyéni teljesítményeket tekintve is kimagaslik nem egy diák közülük. Szorgalmas mikulásaik, krampuszaik, angyalaik minden december elején kiosztják a „szaloncukorba zárt szeretetet”, ugyanis ők üzemeltetik a Szaloncukorküldő Szolgálatot (<https://www.facebook.com/szaloncukorkuldes?fref=ts>), és ők azok is, akik között megtalálható iskolánk két médiumának (rádió, újság) főszerkesztője.

Ezek is mind azt szimbolizálják, hogy rájuk nem jellemző az évek folyamán kikristályosodó „césség”. Az LVG C osztályai ugyanis hagyományosan reál tantárgyakra szakosodnak, és néha bizony a mérnöki pontosság, a számok világában való megrekedés más tantárgyak, illetve az ezek által elsajátítható értékek háttérbe szorulását, már-már lenézését vonja maga után (akinek nem inge, természetesen ne vegye magára). A Lehel-let tagjai által képviselt fő értékek (**szolidaritás, pluralizmus, társadalmiság**), és a fogalom, melyre épül a verseny – a **DEMOKRÁCIA** – nem tanulhatók meg matematikaórán. Nyitottság, sokoldalúság szükséges ahhoz, hogy egy alapvetően reál beállítottságú ember felfedezze ezeket a mindennapokban, és elfogadja, képviselje, sőt időt, energiát nem sajnálva hirdesse. Mi sem a „csak matek és más semmi” – típusú C-sek kategóriájába tartozunk, szóval átérezzük a nehézségeket: még ha látszólag a Lehel-let munkássága elé nem is gördítenek akadályokat, biztosan van egy-két olyan tanár, aki nem nézi jó szemmel, hogy a mindennapokat a „rögeszmés tanulás” mellett valami emberibbel is ki szeretnék tölteni. És azon is meglepődnénk, ha a diákok közül nem lenne senki, aki szíve mélyén lenézi a demokráciáért kampányoló tevékenységet, ugyanis sajnos igaz (habár nagyon elcsépelet): sokan egyáltalán nincsenek már tisztában bizonyos alapvető értékekkel, ezért igazán becsülendő, hogy néhány fiatal, még ha egy tapasztaltabb személy hathatós segítségével is, próbál ez ellen tenni valamit. És ezzel a „mai fiatalságról” károgó **felnőtteknek is üzennek**. Rájuk néz az ember, és szinte rögtön megfogalmazódik benne a gondolat: „Ha ilyen fiatalok is vannak, akkor talán nem kellene általánosítani!”

A Lehel-let csapat számunkra is új utakat nyitott meg. Munkájuk, amit a verseny során végeznek, példaértékű, és talán nem csak mi, hanem **mindenki**, aki figyelemmel kíséri tetteiket, **elgondolkozik** azon, mibe is vágják fejszójüket a fiatalok. Ahogy bemutatkozó videójuk (<http://www.youtube.com/watch?v=iUEfX1G2o44>), és az előbb említett bekezdésünk is összefoglalja: a legtöbben nem vagyunk tisztában az általuk képviselt fogalmakkal. A sok blogbejegyzéssel és aktivitással információt szerezhetünk, mit is jelentenek ezek, és lehetőségünk nyílik arra nekünk is, hogy **véleményt alkossunk** ezekről a fontos dolgokról. Azok pedig, akiket ez nem foglalkoztat, az önkéntességükre biztosan felfigyeltek. Rengeteg fotót töltöttek fel arról, hogyan is segítettek a menhelyre került gazdátlan állatokon. És a képeket nézve ugyan kinek nem szorul össze a szíve...? A társadalomban megjelenő és egyre inkább előforduló problémák mellett előtérbe helyezték az állatokkal való embertelen bánásmód kérdését is, amely közel olyan mértékű gondokat, kérdéseket vet fel napjainkban, mint az előbb említett téma. Ezek mind **jellemfejlődésre készítetnek** minket, jobb emberré válunk a csapat által.

Mint ahogy a cikkünk elején említettük, a csapat tagjait többé-kevésbé személyesen is ismerjük. **Mihályi Zsuzsival** közösen szerkesztettük az iskolaújságot; nagyon karizmatikus személyiség. Az iskolaújság megalkotása és új arculatba helyezése nem volt zökkenőmentes feladat, ám mégis sikerült nagyszerűen megoldania a sorozatosan felmerülő gondokat. Ott van a homlokán az a bélyeg, amely a vezető személyeknek szokott: 9.-esként is tudta irányítani a tőle idősebb szerkesztőket. Sajnálatos számunkra, hogy különböző okok miatt már nincs állandó újságunk, de ha egyetlen embert kellene megnevezni, akin nem múlt semmi, az természetesen Zsuzsi lenne. Kreativitása határtalan: a Lehel-let blogján is látszik, mennyire lelkiismeretesen, ízlésesen és hozzáértően dolgozik.

Honti Heni rendkívül sokoldalú lány. Nem is tudjuk elképzelni, hogy lehet ennyi tevékenységet művelni az iskola mellett, bár lehet, hogy csak a szalagavatónk miatt besűrűsödő hétköznapiak miatt vagyunk ezen a véleményen. Mindenesetre show-táncol, síel, teniszezik, vezetni tanul... és szüntelenül mosolyog, ami rengeteg erőt ad az őt körülvevő embereknek.

Deme Andrisról kicsit kevesebbet tudunk, de tanúsítom (Helga), hogy aktívan részt vesz a jászberényi Patolásky János Zeneiskola fúvószenekarának életében. A kürtje nélkül eléggé hiányos lenne a hátsó sorban helyet foglaló rézfúvósok andalító játéka.

Birkás Dorina és **Heimann Máté** neve a disputakörrel cseng ismerősnek. Aki egy ilyen eseményre eljön, az feltételezhetően intelligens, a másik ember álláspontját meghallgató, sőt akár elfogadni tudó személy, és ez esetükben is beigazolódni látszott. Érdekes megfigyelni, hogyan párosul Dorinánál a józan, frappáns érvek felsorakoztatásának képessége a jókedélyűséggel, Máténál pedig a különleges humorérzéssel. A Lehel-let csapatkapitánya első-második blikkre sztoikusan nyugodt, halk, ám mégis határozott fiatalembernek tűnik; kíváncsiak vagyunk, miként változik erről a véleményünk, miután túl leszünk a sokadik blikken (ha változik majd egyáltalán).

Végül, de nem utolsó sorban mentorokról, **Anticsné tanárnőről**: róla (és a többiekéről is) nehéz pár mondatban nyilatkozni. Nem volt meglepő, hogy tagja a csapatnak és hogy rátalált a O:DA-ra. Érdeklődése követhetetlen, rengeteg irányba mozog. Az iskolában vezeti (**Fekete-Szabó Anikó tanárnő**vel együtt, aki a **Casus Belli csapat** mentora) a disputa szakkört nagy örömeinkre. Személyes kapcsolatot is ápolunk vele, és szeretjük a meglehetősen érdekes zenei ízlését. Fekete humora, szarkasztikus megjegyzései valójában érzékeny szívet takarnak. **Fekete-Szabó** tanárnő egyszer „**fekeszabizmusként**” definiálta saját tanári alapelveit; szerintünk egy ilyesmi témát taglaló lexikonban az „aszazmus” is mindenképp külön címszót érdemelne.

„Rögeszmésen tanuló” tanulmányi versenyek kapcsán már rájöhettünk, hogy könnyű és jó vele együtt dolgozni, így hát szívesen lennénk csapatának tagjai mi is, kár lenne tagadni. De ha reálisan szemléljük a dolgokat, be kell látnunk, hogy két ember kötődése a „kiszemelt” mentor személyéhez kevés ehhez a játékhoz. Három olyan embert, akikkel és akikért mindketten teljes mértékben tudnánk dolgozni, küzdeni (és ők is velünk, értünk!), nehéz lett volna találni. Márpedig a Lehel-letben az a legszebb, hogy ők ezt teszik. Az, hogy elősegítik a diákság körében esetleg eddig még nem (vagy csak lexikálisan, nem pedig gyakorlatiasan) ismert értékek terjedését, és ezáltal mások jellemét is pozitív irányú fejlődésre készítetik, végső soron a versenykiírásra vezethető vissza. Az **EGYMÁS** fogalmának ismerete viszont belülről fakad. Nekünk nem állna jól, ha azt írnánk, hogy tegyétek O:DA magatokat, úgyhogy inkább egy köznyelvi formulával kifejezett, ám őszinte kívánság: további sok sikert és boldog, tanulságos pillanatot kívánunk nektek!

Barnabás Helga és Varga Virág 12.C

Casus belli

Első lépésben hívjuk segítségül a wikipedia nevű csodálatos oldalt, vagy ha már törifakton melegedünk, akkor törjük a buksinkat, hogy mit jelent ez a latin kifejezés.

„A casus belli (latin) a háború oka, vagy ürügy a hadüzenetre. A nemzetközi jogban és a politikai szóhasználatban olyan esemény vagy tény, amely háborút idéz elő, vagy egy háború kitörésének megindolására használnak fel.”

Második lépésben elmélkedjünk ezen az információon. Harmadik és egyben utolsó lépésben vonjuk le a konklúziót. Az enyém márpedig az, hogy remek választás volt egy ilyen metaforikus nevet választani, ami nem csak jól hangzik, de egyértelmű a jelentése és üzenete a versenytársak és az olvasók felé: komolyan veszik az O:DA-t és küzdeni fognak. Visszatekintve a munkásságukon azt mondhatom: igen, megtették, ami tőlük kitellett, csendes háborút folytattak, de vajon ki ellen? Úgy gondolom, hogy ez a verseny mindannyiunkat megtanított küzdeni leginkább egymás ellen, és mégis, paradoxon módjára ez tartott össze mindent. Hisz ez a demokrácia lényege, állást foglalni, és végül megtalálni az aurea mediocritast.

Másrészről pedig inkább tekintjük ezt a csapatot a kis testvérünknek, mintsem élet-halál harcban kiálló ellenségünknek. S nem azért kicsi, mert másképp kategorizálnánk őket, mint saját magunkat, inkább a köztünk lévő korkülönbségre gondolunk, arra a röpke három évre, ami alig fontos abból a szempontból, hogy milyenek vagyunk. Szó esett már a Lehel-let tagjainak jelleméről, és ki sem hagyhatnánk a sorból a Casus belli sokszínű egyéniségeit. Lássuk hát, kik ők!

Virág Klára, a csapat kapitánya és egyben az egyetlen nő a csapatban. Mondhatni ő a legkomolyabb az egész csapatban, ezzel együtt határozott, akinek mindig konkrét véleménye van. Szeret olvasni, érdekli a történelem, az irodalom, illetve szabadidejében leginkább úszik, zenét hallgat.

Kiss Laci képviseli a csapatban a néptáncos vonalat, mindemellett szeret sportolni, kosarazni, focizni, kézilabdázni és lánbteniszezni. A színjászó sakkörben is tevékenykedik Jászdózsán.

Fügedi Dávid a csapat mókamestere. Bár komolyan gondolja a dolgokat, de hajlamos mindenből viccet csinálni. Mindig megvan a saját véleménye, aztán vagy közli, vagy csak mosolyog. Szabadidejét szereti a számítógépes játékokkal, x-box-szal tölteni. Ő is a sportolás híve, kosarazik és lánbteniszezik.

Andrási Robi, a művész. Igazán precíz, szereti előre megtervezni a napját, szükség esetén komoly, de az iskolán kívül igen vicces egyéniség. Szereti a történelmet, művészettörténetet.

Dániel Stomfai, megtettesült sokszínűség. Érdekli a matek, a fizika, a földrajz, a törti, szabadidejében társastáncol, klarinétozik, teniszezik vagy épp számítógépezik. Saját bevallása szerint szinte minden érdekli. Fb-karbantartó...

Fekete-Szabó Anikó, a mentor. Mindenki tiszteli mint tanárt, mint embert, dicsérik tanítási módszere miatt (és a Lehel csupa ilyen önzetlen és remek tanárokkal van teli – igen, ez itt a reklám helye). Dani így nyilatkozott róla:

„Beleszólt a munkánkba, de inkább úgy mondanám, hogy kijavította az irányt, ha éppen szükség volt rá, a vaskézűség, mint olyan, nem volt jellemző, inkább a meggyőzés vagy a vélemények ütköztetése. Szerintem nagy türelemmel viselt el bennünket meg a feladatokat is, meg néha azt is, ha nem értettük a feladatokat.”

„Hogyan dolgoztunk együtt? Viccesen, mert négy pasi nehezen viseli ha egy, illetve két nő irányítja őket.”

Aki figyelemmel követte a Casus belli munkásságát, az megértette: sokkal többet tettek, mint amennyit a feladat elvárt. Mélyebbre ástak és érzelmileg sokkal jobban elköteleződtek, mint amennyi pontot ezt megért számukra. Legalább is én így látom. A szívüket, lelküket kitették a nemes ügyért, amit épp választottak, és úgy tapasztaltam, hogy nem is a nyereség volt az ő legfőbb álmuk, hanem az, hogy megannyi élményt éljenek át, hogy tapasztaljanak - és a legfontosabb: hogy adjanak.

Végigpillantva a facebook-oldalukon vagy a blogjukon csupa olyan bejegyzést találunk, aminek mély tartalma van, és nem csak azért szerepel ott, hogy ne pangjon az oldal. Segíteni próbálnak. Így némi bölcsességgel vagy épp hasznos információval, gondolkoztatni próbálnak, és ezeken túl, a feladatmegoldásaik is összetettebbek, mint ahogyan első látásra gondolná az ember.

A második fordulóban például a Maci óvodában tevékenykedtek, ami készségfejlesztés, játék és tanulás szempontjából egyaránt megállta a helyét. Ezt csodálatosan adja vissza a forduló során közzétett forgatókönyv is, ami nemcsak egy közösségi program megszervezéséhez nyújthat nekünk segítséget, de a tapasztalataik által mindenki tanulhat egy kicsi pszichológiát, közelebb kerülhet a gyerekek világához. És ami még fontosabb: mindaz, amit papírra vetettek, nemcsak számukra vagy számunkra tanulságos, hanem ugyanúgy fontos és meghatározó azoknak a gyerekeknek a számára, akikre az idejüket szentelték.

A következő munkájuk épp azért volt becsülendő, mert egy olyan személyt választottak, akit minden diák ismer a gimiben, és tanárnő tökéletesen tükrözi azt, hogy a jóság, ami a szívekben lakozik, hatalmas dolgokra képes, csupán kitartás és erő kell hozzá, hogy ez valóra is váljon.

A Casus belli tagjai 9/N-esek, tiszteletre méltó mentalitással oldottak meg minden kiszabott feladatot.

Szó esett már arról, hogy a Lehel-let tagjai milyen közösségi szerepvállalással élnek a sulis életében, ám a Casus belliről azért nem írok még ilyeneket, mert az ilyesfajta tevékenységekre számukra még ott a jövő is. És az, hogy elindultak ezen a versenyen, azt bizonyítja, hogy már meg is tették az első lépéseket, és a közösség értékteremtő tagjaivá váltak.

Demokrácia

Nagyokat sóhajtottam, mielőtt elkezdtem írni. Egy olyan témáról szeretnék beszámolni, amit habár eddig is ismertünk, a verseny megváltoztatta a képünket róla.

Demokrácia: pont most tanulunk róla törifakton, így szinte megszállott módjára, rögeszmésen kell megjegyeznem (remélem, ezt tetszik olvasni, tanár úr!), hogy a szó görög eredetű, a démosz (nép) és a kratein (uralom) összefonódásából alakult ki, s ez az egyetlen fogalom leírhatatlan mennyiségű információt, eszmét, ideát hordoz magában. Azért mégiscsak megpróbálkozom a lehetetlennel, a demokrácia elemzésével, általánosan és a csapat szempontjából.

„A hatalmi kapcsolatok azokban gyökereznek, akik engedelmeskednek, és nem azokban, akik parancsolnak...”

Lássuk csak! A verseny elején csapatkapitányt kellett választanunk. Bevallom: paradoxonnak tűnt egy egyetlen személyt helyezni a csapat minden tagja elé, hisz ez látszólag szemben állt azzal az elképzeléssel, hogy mindenki egyenlő, mindenki ugyanazon jogokkal rendelkezik. S ez gondolatom reális is volt mindvégig. Azzal, hogy mi választottunk magunk közül vezetőt, hódoltunk a demokrácia előtt, hisz ez a vezető, név szerint kedves Heimann Máté, nem több vagy jobb nálunk, és nem is kényszerít ránk semmit, mint egy türannosz. Ő az a személy, aki a lelket tartja a csapatban, összefonja a szálakat, pontot tesz az i-re és nem azért, mert teljhatalomra tört. Az indok máshol keresendő: kiváló személyisége, rátermettsége van a vezetői posztra, nem hiába hát a megtisztelő kinevezés.

A hangsúly a személyiségen van. Azt gondolom, hogy mindannyiunk kibontakozott, lehetőséget kapott, hogy kiélje kreativitását, alkotson, s szórakozzon egyszerre. Engedelmeskedtünk a magunk és egymás szavának, nem parancsolt senki, csupán ajánlott. Nem irányított senki, csak ihletet adott.

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

SZÓLÁS- ÉS VÉLEMÉNYSZABADSÁG

Voltak vitáink, voltak kontrasztban álló ötletek, és a végén mégis sikerült egy olyan megoldást találni, ami az Aurea mediocritason vezetett végig. Megegett, hogy hevesen érveltünk vagy épp kacagva csipkelődtünk, a célunk egy volt, s az szentesítette az eszközünket. Mindenki szava fontos ebben a csapatban és szerencsére minden szóban egy-egy újabb ötlet bújlik meg. Épp ezért jó, hogy ezek a szavak nem maradnak kimondatlanok, hanem szárnyalnak, mint a szabad kis madár. Ezzel együtt jelent meg az életünkben a pluralizmus, ami olyannyira tartozik a demokrácia, mint a saját alapelveink közé – jelentős szerepet vállalva a munkákban. Egyként vívtuk a harcot, készítettük és KÉSZÍTJÜK el a fordulók feladatait és mégis olyan sokszínű minden egyes csapattag, hogy nem is lehetnék más, csak büszke arra, hogy ennek részese lehetek.

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

Nálunk nem voltak egymással versenyző pártok, csak ötletek, s mi voltunk maga a parlament, ami mindig mindent megszavazott, még a legapróbb-csepróbb ügyeket is. Ügyeltünk a mi kis alkotmányunkra, szabályzatunkra, mert ezek a mini törvények tartották fent az egyensúlyt az egész rendszerben, továbbá az egymás felé mutatott tisztelet és az a szabadságforma, melyben a kreativitásunk szárnyalhatott, de ezzel nem sértettük egyik társunk szféráját sem.

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

A szabad gyülekezés joga: igen, talán ez volt a legszebb az egész történetben. Ami azt illeti, kénytelen vagyok már múlt időben beszélni, hiszen hamarosan vége a versenynek, és habár fájó szívvel mondom ezt: biztosan hiányozni fognak a gyűléseink, a gyors megbeszéléseink. Megszoktam ezt a sok kedves arcot egyszerre felhevülve látni, csillogó szemekkel, éber tekintettel. Megszoktam Heni és Dorina Colgate reklám-típusú mosolyát, Máté csípős megjegyzéseit, Andris tömondatait (na jó, nem igaz, mostanra már gyönyörűséges összetett mondatokat alkot) és természetesen tanárnő lendületességét, finom süteményeit, amiket lehet, hogy megvesztegetés gyanánt tömött belénk. Tyű, ezen még nem is gondolkoztam, meglehet, hogy azokkal a finomságokkal a szívünket akarta meglágyítani? Az enyémet sikerült. :)

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

Azt gondolom, hogy sokkal nehezebb ennek a folyamatnak részese lenni, hisz jóval több idő, energia és munka kell hozzá - ami teljesen más nézőpontba helyezi az egyeduralkodást, a zarnoki rendszert, ám jobba nem teszi, csupán szervezés céljából egyszerűbbé. Félreértés ne essék! Nem szeretnék egyeduralomban élni vagy azt kiépíteni (hm, pedig ez egész kecsegtető), csupán egyszerűbbnek tűnik leláncolni az embereket, mint mindegyik kreativitását létezni hagyni és érvényesíteni. De mind tudjuk: nem feltétlenül az a jó, amelyik könnyebbnek tűnik.

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

A demokrácia nem kell, hogy mérhetetlenül szélsőséges legyen, csupán arra ad alapot, hogy nagyot álmoldj és vállald a kockázatot. A demokrácia azt jelenti, hogy együtt képesek vagyunk megváltoztatni a világot, óriásit alkotni, de ehhez mindannyiunkra szükség van! Szükség van rád és rád! Szükség van a véleményedre, arra, hogy beleszólj, hogy kiállj, hogy mindenki egyként mozdulhasson meg! Fontos, hogy bízz, higgy abban, amit csinálsz, bízz a demokráciában, hogy az működőképes legyen. Légy őszinte, légy bátor, és ne feledd: SZÁMÍTASZ! Jogod és KÖTELESSÉGED BELESZÓLNI!

Számunkra ezt jelenti a DEMOKRÁCIA.

Mihályi Zsuzsanna

ÖSSZEFOGLALVA

A versenyünk online szakasza hétfőn, a 4. forduló megoldásainak beküldésével sajnos véget ér. Persze ezt már minden postban elmondtuk a héten, de íme valami, ami még nem volt: nézzük végig, mik is történtek közel 2 hónap alatt.

Az első forduló feladataként szabályzatot kellett írunk a csapaton belüli jogokat, kötelességeket és büntetéseket rögzítve, facebook-oldalt és blogot kellett létrehoznunk, logót terveznünk, azaz arculatot készítettünk, illetve leforgattuk csapatunk bemutatkozó videóját. Elsőként tehát összeültünk mentorunknál, és megoldottuk a feladat elméleti részét: sok süti mellett kidolgoztuk a szabályzatot. Egyik délután Molnár Máté segítségével köszönhetően fényképezkedtünk, hogy az egyéni és csapatképek a blogbejegyzések mellett, illetve a facebook-oldalon megjelenhessenek. Zsuzsi létrehozta és azóta is szerkeszti a blogot, illetve a facebook-oldal elkészítését is magára vállalta. A hétvégén Andrisék házáat elfoglalva készítettük el a videónkat, amiből Deme Tomi időt és energiát nem kímélő vágását követően az időkorlát betartása miatt sajnos egy-egy poén és a bakiparádé ki is maradt. Mindezzel együtt elégedetten küldtük be a forduló megoldását, melynek értékelése után megszereztük a 4. helyet, amit azóta minden forduló után sikerült megtartanunk.

A második forduló feladata, lévén hogy mikor neveztünk, nem igazán tudtuk még, milyen típusú versenyre jelentkeznünk, meglepett minket: önkénteskednünk "kellett". Ez a szószerkezet ugyan paradoxon, (hiszen hogy lehet kötelezően önkénteskedni?), de erre sikeresen rácafolunk: összekötöttük a kellemeset a haszonnal, és egy, a szívünkhöz nagyon közel álló témát, az állatvédelmet választottuk. Két részletben jártunk a jászberényi Gyepmesteri Telepen, ahol sajnos az állatokhoz biztonsági okokból nem nyúlhattunk, de az udvar takarításával segítettük az állatok gondozója és a menhely vezetője, Molnár Livia munkáját.

A második hétvégén Szolnokra is elmentünk: a Kéz a Mancsért Civil Állatvédő Egyesület örökbefogadó és adománygyűjtő napot rendezett a Tesco parkolójában. Itt csapatunkból volt, aki a kutyákra vigyázott, míg a többiek szórólapot osztottak a vásárlóknak a gyűjtésről. Fájó szívvel tudtuk csak otthagyni azokat a kutyusokat, akik nem találtak gazdira, hiszen egy nap alatt is összebarátkoztunk velük, megszerettük őket. Mindemellett a jászberényi menhelyen élő állatok képeit megosztottuk, hogy segítsünk nekik szerető gazdát szerezni. Az önkéntes munkánk bizonyításaképpen a közben készült képekből Heni készített videót, az önkéntességről szóló esszét pedig én írtam meg.

A harmadik fordulóban keresnünk kellett egy számunkra jelentős önkéntes munkát végző személyt, és videóinterjút kellett készítenünk vele, mely a lehető legjobban visszaadja a személyiségét. Eddigi témánktól, az állatvédelemtől nem eltávolodva Hegedűs Laurát, a jászberényi állatkert dolgozóját választottuk interjúalanyunkként. Amellett, hogy a munkaidő fogalmát nem ismerve viseli gondját az állathely lakóinak, állatmentőként is tevékenykedik, és rendszeresen részt vesz az állatkert által szervezett Dream Night eseményen. Meglátogattuk az állatkertben, ahol az állatok simogatására és etetésére is nyílt lehetőségünk, illetve leforgattuk a hősünkkel az eredeti állapotában kb. 20 perces videóriportunkat. Azt a lelkesedést és kedvességet, amelyet személyében megtapasztaltunk, biztosan nem tudtuk teljesen átadni. Munkájának segítségére egy akciótervet is össze kellett állítanunk, melyet Zsuzsi készített el. A videó vágását ismét Deme Tominak köszönhetjük.

Végül a negyedik forduló feladataként azt kaptuk, hogy a médiába betörve igyekezzünk minél nagyobb publicitást szerezni az általunk képviselt személyeknek és ügyeknek. Megjelentünk már a TutiHír honlapján, készített velünk riportot a Trió TV, az iskolaújságunk különkiadásában is ott leszünk, illetve a Trió Rádió stúdióját is "megtámadjuk" majd.

Meg kell néznünk továbbá a Hackni c. filmet, mely a médiahackről szól, és ebben a témában egy esszét is kell majd írunk. Hogy abból mi sül ki, az majd az elkövetkezendő három nap meséje. Lévén, hogy szombaton iskolánk tablóbájlán fogunk részt venni, vasárnap pedig egy újabb interjú szerepel a naptárunkban, az biztos, hogy nem fogunk unatkozni. :)

Heimann Máté

Bennünk a világ

Kedden, a második óra után indultunk a suliból a Maci oviba. Az egész csoporton feszültség lett úrrá, nem tudtuk, mire számítsunk. Amikor megérkeztünk először az intézmény igazgatójához, Dobó Katalinhoz mentünk, ő fogadott minket, és mondta el, hogy tényleg mi is vár ránk.

Az első megdöbbenés akkor ért bennünket, amikor közölték velünk, hogy velünk egykorú gyerekekkel fogunk találkozni. A második pedig akkor, mikor Kati néni azt mondta, nem vár tőlünk semmit, bármikor kijöhetünk, és nem szégyen sírni. Nem értettük, mire gondol, úgy gondoltuk, nem lesz okunk arra, hogy sírjunk, erősek vagyunk. Akkor még nem is tudtuk, nem sokszor fogunk az életben ennél nagyobbat tévedni.

Amikor először léptünk be sérült társaink osztálytermébe, az érzelemnyilvánítás legkülönbözőbb formái fogadtak minket. Volt, aki sikoltozott, a kezét rázta, dobogott, nevetett. Akkor tudtuk meg, hogy a többség nem is tud beszélni. Ez volt az úgynevezett „első sokk”.

Amíg bent voltunk a teremben, egy furcsa légkör vett minket körül, valahogy ezt éreztük természetesnek, mintha mindig közöttük lettünk volna. Csodálatos volt látni, ahogy rövid időn belül elfogadtak minket és bíztak bennünk, és ami a legfontosabb: őszinték voltak. Nem volt semmi hamisság a gesztusaikban, szavaikban.

A „második sokk” akkor ért bennünket, amikor elköszöntünk tőlük, kijöttünk az osztálytermükből, és újra egymás között voltunk. Hirtelen nem is tudtunk mit mondani. Akkor értettük meg, mit magyarázott az irodalomtanárunk a katarzisélményről. Ez ennek akár az iskolapéldája is lehetett volna. Amíg csak TV-ben láttuk, vagy olvastunk ezekről a gyerekekről, nem is tudtuk, mi a valóság, amikor meg már tudtuk, nem tudtuk, mit kezdjünk vele.

Mikor visszaértünk az iskolába, egyből a mentorunkhoz mentünk. Először alig tudott értelmes gondolatokat kihúzni belőlünk, és úgy döntött, elker a következő óráról is minket. A büfébe mentünk, ott körbe ültünk, ekkor már pedig szinte letámadtuk az érzéseink elemzésével. Nem én voltam az egyetlen, akinél eltört a mécses. Talán a sajnálat volt a legerőteljesebb érzés bennünk, pedig az összes felnőtt, aki körülöttünk volt, azt mondta, nem kell őket sajnálnunk: nekik ez a természetes. De ezt könnyű mondani, és ezt ők is tudták.

Mi is tudtuk azokat, amiket ők is elmondtak nekünk, hogy megnyugtassanak minket, de akkor tudtuk: bennünk (legalábbis bennem biztosan), akkor és ott, amikor beléptünk az osztályterembe megváltozott valami.

Már nem tudtuk komoly problémának venni azt, hogy kiknek ki tetszik, kin milyen ruha van és az hogyan áll rajta, vagy hogy hányast kapunk a következő dolgozatra. Egyszerűen semminek tűnt ahhoz képest, hogy valaki 14-15 évesen mennyire örül annak, hogy tudja: mennyi 6+4.

"Itt vagy te és én bennünk a világ_

Az érzések olyan egyformák.

És a szívünk legmélyén

Ugyanúgy élünk mindent át

Te és én."

Virág Klára

2013. október 31., csütörtök

következő címkejű bejegyzések mutatása: bennünk a világ.
bejegyzés megjelenítése

Kellemes

ünnepet!

Támogatta: Lehel Vezér Gimnázium

Szerkesztette: Antics István, Anticsné Szűcs Andrea, Barnabás Helga,
Heimann Máté, Mihályi Zsuzsanna, Varga Virág, Virág Klára

